

Arrest

nr. 229 278 van 26 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij koninklijk besluit van 6 juli 2016 wordt verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, uitgezet en wordt hij gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 186 965 van 18 mei 2017 wordt het beroep tegen dit koninklijk besluit tot uitzetting verworpen.

Op 25 augustus 2017 dient verzoeker een aanvraag in om het koninklijk besluit tot uitzetting in te trekken of op te heffen.

Op 9 november 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 10.12.2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 8 mei 2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 75 uren die werd vervangen dooreen definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden voor niet-naleving van zijn werkstraf;

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne; aan weerspanning met geweld of bedreiging tegen inspecteurs van de politie, feiten waarvoor hij op 24 december 2008 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Hij heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne en cocaïne, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, feit waarvoor hij op 18 februari 2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Hij heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen; aan diefstal, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 augustus 2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres meer in België.

Hij werd op 06.07.2016 onderworpen aan een Koninklijk Besluit van uitzetting. Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 8 mei 2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 75 uren die werd vervangen door een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden voor niet-naleving van zijn werkstraf;

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, aan weerspanning met geweld of bedreiging tegen inspecteurs van de politie, feiten waarvoor hij op 24 december 2008 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Hij heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, feit waarvoor hij op 18 februari 2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Hij heeft zich schuldig gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen; aan diefstal, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 augustus 2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart familie (ouders, broer, zussen) in België te hebben (interview van 05.04.2017). Artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens beschermt in eerste instantie de familie in de strikte zin van het woord, deze bescherming is heel zelden toepasbaar op andere verwanten, zelf wanneer die een belangrijke rol spelen binnen deze familie. Tussen betrokkene en de leden van zijn familie bestaan er geen particuliere banden van afhankelijkheid behalve banden van normale affectie. Bovendien zijn er geen onoverbrugbare hindernissen die regelmatige contacten tussen betrokkene en zijn familie zouden beletten gezien deze laatste op reguliere wijze het land kan verlaten en er ook terugkeren of door moderne communicatiemiddelen (...)."

Op 11 december 2017 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 25 augustus 2017.

Op 17 juni 2019 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij verzoeker uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 236 525.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID

Daar verzoeker onder een definitief Koninklijk Besluit tot uitzetting staat, heeft hij geen belang bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad van State oordeelde in het arrest nr. 235.596 van 9 augustus 2016 dat het inreisverbod, waaraan een derdelander is onderworpen en waardoor hij gedurende een bepaalde termijn niet gemachtigd is om zich op het Belgische grondgebied te bevinden, volstaat om vast te stellen dat die derdelander, zelfs al zouden de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, voldaan zijn, geen recht heeft op verblijf. De Raad van State oordeelde onder meer wat volgt:

« (...) Bien que père d'un enfant belge, la partie adverse est donc toujours « ressortissant d'un pays tiers » au sens de l'article 3 de la directive 2008/115/CE précitée et de l'article 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980, de sorte que la directive et le Titre IIIquater de la loi du 15 décembre 1980 précitée s'appliquent à sa situation puisqu'elle est une ressortissante de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre. 14. Afin de bénéficier d'un droit au séjour, il faut nécessairement avoir le droit d'entrer en Belgique. La reconnaissance du droit au séjour requiert dès lors non seulement le respect des conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée mais également l'absence d'interdiction d'entrée prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11, ou sur la base de l'article 43 de la même loi. Or, en l'espèce, la partie adverse a fait l'objet d'une telle interdiction d'entrée, prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, d'une durée de trois ans qui, comme cela ressort de l'arrêt attaqué, est toujours en vigueur. Eu égard à l'existence de cette interdiction qui n'a été ni levée ni suspendue, la partie adverse ne peut bénéficier d'un droit au séjour même si, par ailleurs, les conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée sont réunies. Dès lors que le constat de cette interdiction d'entrée encore en vigueur, fondée sur les articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, suffit pour justifier le

refus de reconnaissance du droit au séjour à la partie adverse, le requérant n'était pas tenu de motiver sa décision au regard des articles 40bis, 40ter, 41, 42septies et 43 de la même loi. (...) ».

Vrije vertaling : "(...) Desalniettemin zijn hoedanigheid van vader van een Belgisch kind, is de verwerende partij steeds "een onderdaan van een derde land" in de zin van artikel 3 van de voornoemde Richtlijn 2008/115/EG en van artikel 1, 3° van de wet van 15 december 1980, zodanig dat de richtlijn en titel III quater van de wet van 15 december 1980 van toepassing zijn op zijn situatie aangezien hij een derdelander betreft in illegaal verblijf, zich bevindend op het grondgebied van een Lidstaat. 14. Teneinde het recht op verblijf te genieten, dient hij noodzakelijkerwijze over het recht op binnenkomst in België te beschikken. De erkenning van een recht op verblijf vereist niet enkel dat aan de voorwaarden van de artikelen 40bis en 40 ter en 41 zijn voldaan, maar ook dat er geen inreisverbod werd genomen op grond van de artikelen 1, 8° en 74/11 of op grond van artikel 42 van dezelfde wet. Bovendien, maakt verwerende partij in casu het voorwerp uit van een inreisverbod (...) van drie jaar die nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Ten gevolge van dit inreisverbod kan verwerende partij niet genieten van het recht op verblijf, zelfs indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980.

De vaststelling van dit inreisverbod volstaat voor de weigering van het recht op verblijf (...). Verzoekende partij diende niet te motiveren omtrent de artikelen 40bis, 40ter, 41, 42septies et 43 van dezelfde wet.(...)"

Voormelde rechtspraak vindt in casu naar analogie toepassing:

Een Koninklijk Besluit tot uitzetting met een verbod om zich naar België te geven voor de duur van 10 jaar, heeft dezelfde rechtsgevolgen als inreisverbod voor de duur van 10 jaar: de betrokken vreemdeling heeft geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

De wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 4 februari 2017 heeft tot gevolg dat een vreemdeling uitgewezen kan worden door het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet gepaard gaande met het opleggen van een inreisverbod. De wetgever had tot doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. Sedert de wetswijziging wordt het Koninklijk Besluit tot uitzetting niet meer voorzien in de vreemdelingenwet.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

2.2. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat de exceptie ongegrond is gezien artikel 9ter van de vreemdelingenwet verband houdt met artikel 3 van het EVRM, dat een hogere rechtsnorm vormt, en verzoeker een beroep hangende heeft tegen de uitsluiting van toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het verder niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De vraag naar het belang komt *in casu* neer op een vraag naar het belang dat verzoeker kan doen gelden waar hij de schorsing en de nietigverklaring vraagt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl hij onder de toepassing valt van een koninklijk besluit tot uitzetting waarbij hij gelast wordt het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, dat niet is opgeschort of ingetrokken en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken.

De Raad stelt vast dat verzoeker sedert 18 juli 2016, datum van betekening, onderworpen is aan een koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016. Het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker tegen dit koninklijk besluit werd ingediend bij de Raad werd op 18 mei 2017 bij arrest nr. 186 965 verworpen. Het verzoek om dit besluit in te trekken of op te heffen ingediend op 25 augustus 2017, werd op 11 december 2017 geweigerd. Bijgevolg valt verzoeker nog steeds onder de gelding van het koninklijk

besluit tot uitzetting waarbij hij gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te komen.

Het blijkt dan ook dat verzoeker onder de gelding valt van een definitief, wettig en geldend koninklijk besluit tot uitzetting waarbij verzoeker gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Mocht huidig bevel vernietigd worden, dan valt verzoeker nog steeds onder de gelding van dit koninklijk besluit van 6 juli 2016 tot uitzetting waarbij hij gelast wordt het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Verzoeker kan bijgevolg geen belang doen gelden bij huidig beroep.

Waar verzoeker laat gelden dat hij zich beroept op artikel 3 van het EVRM, blijkt uit het verzoekschrift dat hij melding maakt van medische (psychiatrische) problemen, waarvoor hij verwijst naar medische attesten (bijlagen bij het verzoekschrift) die dateren van 2 december 2013, 30 oktober 2015, 10 augustus 2017 handelend over een doorverwijzing in juli 2011, 30 augustus 2017 handelend over "psychotische toestand sinds 2003", naar een bewijs van opname in een psychiatrisch ziekenhuis in april 2013 en bewijs van opname in een ziekenhuis in maart 2012, naar een attest van arbeidsongeschiktheid van 25 november 2010 tot 26 november 2013 en erkenning als invalide tot 26 november 2013. In dit verband merkt de Raad op dat deze elementen duidelijk reeds bestonden op het ogenblik van het nemen van het koninklijk besluit tot uitzetting op 6 juli 2016 maar dat verzoeker deze elementen niet heeft laten gelden in zijn beroep tegen dit koninklijk besluit (zie arrest van de Raad nr. 186 965 van 18 mei 2017) en, vooraleer huidig bestreden bevel werd gegeven, evenmin een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van deze elementen. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zijn medische problematiek kennelijk niet ernstig genoeg achtte om te vermelden in zijn beroep tegen het koninklijk besluit tot uitzetting. Verzoeker kan daarom *in casu* niet deze reeds lang bestaande medische elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM aanvoeren om zijn belang bij huidig beroep, dat in wezen een beroep betreft tegen een herhaald bevel, aan te tonen. Deze elementen bestonden reeds op het ogenblik dat aan verzoeker het koninklijk besluit tot uitzetting werd gegeven en hij heeft ze toen niet laten gelden. Verzoeker brengt geen bewijzen bij dat zijn situatie sindsdien (juli 2016) is gewijzigd.

Gelet op het koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016 waarbij verzoeker wordt gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, dat definitief en uitvoerbaar is, kan de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156 746).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond in de mate waarin de verwerende partij aangeeft dat verzoeker onder een definitief koninklijk besluit tot uitzetting staat.

Verzoeker getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET